

ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΣΚΟΡΟΖΗΣ

ΕΙΝΕ τόσον σπάνιοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ὡραίων ἰδανικῶν, ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ἐν μέσῳ τῆς ἡθικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῶν ὕλιστικῶν τάσεων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς βαδίζουν ἀπαρεγκλίτως τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, καὶ οἱ ὅποιοι ὀνειρεύονται καὶ στηρίζουν τὴν ἰδίαν των εὐτυχίαν μόνον εἰς τὴν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀσκησιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς εὐποιᾶς, ὥστε ὁ θάνατος ἀνδρῶν, οἷος ὁ ἀείμνηστος Πέτρος Κοσκορόζης, νὰ ἀποτελῇ, καὶ δικαίως, κοινὴν συμφορὰν καὶ ἀπώλειαν. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἀοιδιμος Κοσκορόζης ὡς ἐπιστήμων, ὡς κοινωνικὸς ἄνθρωπος, ὡς συγγενῆς, ὡς φίλος, ὡς πολίτης, ὡς Ἕλληνα. Κάτοχος τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης, ἦν ἐνδελεχῶς εἶχε σπουδάσει ἐν Γαλλίᾳ, ἐξήσκησεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη λίαν εὐδοκίμως καὶ μὲ ἀφοσίωσιν σοφοῦ φιλανθρώπου τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα ἐν Σύρῳ, ὅπου ἀπῆλαυνεν ἀμερίστου ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, καὶ ὅπου, διατελέσας ἐπὶ μακρὰς περιόδους Πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου, παρέσχεν ἑαυτὸν ἐξαιρετον ὑπόδειγμα φιλοπόλιδος καὶ ἀγαθοῦ δημοτικοῦ ἄρχοντος. Πεπροικισμένος μὲ εὐρεῖαν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, μὲ ἥθος ἐράσμιον διὰ τὸ ἀνεπιτήδευτον καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, ἥτις τὸν ἐχαράκτιριζε παντοῦ καὶ πάντοτε, μὲ στωμυλίαν δὲ καὶ λεπτὴν εὐστροφίαν πνεύματος, σαγηνεύουσιν καὶ καθιστῶσαν μοναδικὴν ἀπόλαυσιν τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ, ἐγόητευσεν καὶ κατέκτα τὴν ἀγάπην ὅλων, ὅσοι ἠδύτχουν νὰ γνωρίσουν καὶ ἐκτιμήσουν τὸν σοφὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα. Ἀπὸ δωδεκαετίας καὶ πλέον ἐγκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις διέμενε παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ τῆς ἐπ' ἀδελφῇ ἀνεψιάς του κυρίας Παμφίλης Δ. Θεοδωροπούλου, τὸ γένος Σαχτούρη, ἣν ἡγάπα καὶ ἐλάτρευεν ὡς ἀληθῆς πατὴρ, καὶ τὴν ὁποίαν κατέστησε γενικὸν κληρονόμον του ἀμείδων οὕτω τὰς τρυφεράς καὶ φιλοστόργους περιποιήσεις, δι' ὧν τὸν περιέβαλλεν ἡ ἀγαπητὴ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας αἱ δύο ἄθραι καὶ σπανίας καλωσύνης κόραι, Ἰφιγένεια καὶ Νίνα, παρестάθησαν ἄγρυπνοι παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του μέχρι τῆς ὑστάτης πνοῆς, ἀληθινοὶ ἄγγελοι παραμυθίας καὶ ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τρυφε-

ρᾶς, γλυκαίνουσαι τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἀγαπητοῦ πρεσβύτου. Ἄλλ' ἀποθνήσκων ὁ φιλόπατρις ἀνὴρ δὲν ἐλησμόνησε τὸ καθήκον του καὶ ὡς πολίτης καὶ ὡς κοινωνικὸς ἄνθρωπος, καταλιπὼν τὰ ἐξῆς κληροδοτήματα: Εἰκοσακισχιλίας περίπου δραχμὰς εἰς μετοχὰς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον, ὅπως ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν τελεῖται ἀνὰ πενταετίαν διαγώνισμα ἀποβλέπον κατὰ μὲν τὴν πρώτην πενταετίαν εἰς τὴν συγγραφὴν καὶ βράβεισιν ἱστορίας πραγματευομένας « τοὺς ναυτικούς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 τῆς νήσου Ὑδρας μετὰ συντόμου ἱστορίας ἀπὸ τοῦ συνοικισμοῦ αὐτῆς μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συγγραφῆς », κατὰ τὰς ἐφεξῆς δὲ τέσσαρας εἰς θέματα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, τὰ ὅποια ἤθελεν ὀρίσει ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπίσης ἐκληροδότησεν εἰς τὸν σύλλογον « Παρνασσόν » τὴν πλουσίαν αὐτοῦ βιβλιοθήκην καὶ περὶ τὰς δωδεκακισχιλίας δραχμὰς, ἵνα ἐκ τοῦ εἰσοδήματος βραβεύωνται οἱ ἐπὶ χρηστότητι καὶ ἐπιμελείᾳ ἀριστεύοντες ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παιδῶν. Ὡσαύτως κατέλιπεν ἀνὰ δύο μετοχὰς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ ἐν Σύρῳ Γυμνάσιον πρὸς διανομὴν καταλλήλων βραβείων εἰς τοὺς ἀριστεῖς τῶν μαθητῶν, καὶ εἰς τὸν αὐτόθι ναὸν τῆς Κοιμήσεως, ὅπως τελεῖται ἐτήσιον μνημόσυνον κατὰ πᾶσαν 14ην Νοεμβρίου ὑπὲρ τῶν προμάχων τῶν πεσόντων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφία ὑπῆρξεν ὁ σοφὸς καὶ ἐνάρτεος ἀνὴρ, ὅστις, διαδιώσας ὡς ἀληθῆς ἐπιστήμων καὶ χριστιανὸς καὶ Ἕλλην, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τὴν 23 Μαΐου, καταλιπὼν μνήμην ἀγαθὴν καὶ συμπαθεῖ, πένθος δὲ ἄληστον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς ἀνεψιᾶς του καὶ εἰς πάντας τοὺς γνωρίσαντας τὸ ὥρατον πνεῦμα, τὸν εἰλικρινῆ χαρακτῆρα καὶ τὰ σπάνια αὐτοῦ αἰσθήματα.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΣΕ μία πλᾶκα ἀτσάλινη γράφει ἡ σκληρὴ Εἵμαρμένη
 μὲ σιδερένιο δάχτυλο σημάδια σκοτεινὰ
 καὶ ὅ,τι γράφῃ, ἀλλοίμονο! ποτέ της δὲν τὸ σβένει...
 Ἡ δύναμις, ἡ ἀγάπη μας, παράκλησις καμμιὰ,
 τὸ πνεῦμα, ὁ πλοῦτος δὲν μποροῦν ἓνα ψηφί ν' ἀλλάξουν...
 Ἐὰν τοὺς μέλλῃ, θὰ χαροῦν καὶ ἂν μέλλῃ, θὰ στενάξουν!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ